

Ängebo Idrottsklubb 75 år

En glesbygdsförening

från 1943

till 2018.

Inledning.

I denna skrift skall jag försöka skildra Ängebo IK s historia genom de 75 år som gått sedan starten 1943. Det kommer inte att bli lätt eftersom man vill få med så mycket som möjligt av vad som hänt genom åren. Jag själv har fått vara med i 60 år och minnen har man sedan 60- talet då fotbollen var som störst i föreningen och det var fullsatt på Svågavallen. Eftersom min pappa Henrik var djupt engagerad i fotbollen och idrott över huvud taget blev man uppfödd med skidor, boll och friidrott. Mina första egna minnen från vallen på 60-talet när man var sådär 5-6 år är att Ivar Söderström å Edvin Björck fanns i godis-kiosken. ”Kus”-Maja som hejade å skrek så det hördes långt över nejden. När hela fotbollslaget bars i guld-stol å på axlarna av publiken när de avancerade upp till div. 4. Oj vilket liv det var. Minns även när man forslade hetvatten i stora mjölkkrukor å det skurades å fejadades på trägolven i omklädningsrummen. Så minns man kiosken där luckorna fälldes upp och godiset placerades ut på trähyllorna. De tunga drickabackarna i trä icke att förglömma.

Så följde man förstås med pappa å klippte och kritade planen. Han gick och sköt en klippare fram å tillbaka. Så införskaffades en till klippare som var självdragande så då kunde börja man hjälpa till. Minns att ibland var det så mycket knott och broms att man var alldeles blodig i knäveckan. Till sist skaffade klubben även en åk-klippare och då var det ju rena barnleken att klippa gräs, det gick i alla fall mycket fortare. Kritan till linjerna blandades med vatten i galvade hinkar å första gången det kritades på våren drog vi ut snören att följa. När linjerna en gång fäst i gräset så körde pappa på fri hand. Mamma Karin skötte tvätten av fotbollskläderna under denna tid på 60- talet. Av det minns man hur kläderna, särskilt strumporna, luktade gräs å svett efter matcherna. Hon brukade ha ett kaffefat eller lock i strumpan när det var dags att laga å stoppa. Det gick väl lättare att få fint då förstår jag. Så skulle skjortorna strykas och vikas och strumporna dras i varandra parvis och så byxorna förstås å allt skulle ner i fotbollsväskan å skickas iväg på ny match. Grundfärgen i klubben var då grön skjorta, vita shorts och grön-vita strumpor. De vita shortsens var ibland väldigt svåra att få ren eftersom spelarna åkt på baken i det gröna gräset å grönskan satt i byxorna sen.

Själv kom jag med i klubbens styrelse som 17 åring 1975 då en skidsektion bildades och vi började att bygga ett elljusspår. Året efter blev skidsektionen den nya styrelsen för Ängebo IK när fotbollen lades ner för några år. Då hade jag under ett par år även kört damgymnastik på Ängbogården som tidigare Göta Persson haft hand om och man var med och

tränade med Bengt Bedrup på en EP skiva. Från 11 års ålder hade jag tidigare varit med i Ängebo IKs knattelag och senare i damlaget som fanns i några år. Under de 43 år jag varit med i styrelsen, 7 år som sekreterare och 36 år som kassör, har man fått vara med om mycket. Från ett lågt medlemstal och 0 kr i kassan har klubben sakta men säkert växt. Vi har under åren haft många olika aktiviteter både på tävlings nivå och motion nivå. Vi har hängt med i utvecklingen och sett till att det funnits aktiviteter både för barn och ungdomar. Själv har jag fått vara ledare för dam och barnngymnastiken på gamla Ängbogården tills Svågagården byggdes och den nya idrottshallen blev verklighet. Med den och med ett stort antal barn och ungdomar fick klubben och jag uppleva stora framgångar på friidrottssidan från slutet på 90-talet. Klubben blev uppmärksammas på många sätt både medialt och genom olika utmärkelser. Ungdomarnas framgångar väckte uppmärksamhet inte bara i Hälsingland utan även i övriga friidrotts- kretsar. En liten förening med så många ungdomar och inte bara bredd utan även de som var med på sverigebästa listorna. För mig själv har belöningen varit barn och ungdomars glädje och gemenskap och att vi kunnat skapa aktiviteter på ungefär lika villkor på glesbygden. Jag har kunnat ge tillbaka lite av vad jag själv upplevt som idrottsutövare och vet vad viktigt det är att det finns ledare och tränare som tar hand om ungdomarna. En av de finaste utmärkelserna jag själv fick ta emot var år 2002 då jag blev kallad till Norrtälje och förbundets möte. Där fick jag enormt överraskad ta emot pris för årets kvinnliga ungdomsledare i Sverige. En inspiration till att fortsätta kämpa för barnen i glesbygden. Tyvärr så ändras tiderna. Generationer barn kommer och går. Nu har vi sedan några år mycket mindre barn att jobba med och tävlingsverksamheten ligger på is förutom några guldjaktstävlingar. De år jag varit med och arbetat i föreningen har varit en fantastisk tid, både rolig och inspirerande men även många gånger tungarbetat. De ideella krafterna och eldsjälarna har varit livsviktig för klubbens överlevnad. Denna berättelse visar vilken resa det varit och vad mycket klubben gjort för Svågadalen.

Jag hoppas det blir en trevlig och nostalgisk läsning där det även finns fakta från intervjuer som vi hade från 50 års-jubileet. Då samlade vi ihop några av de äldre som var med från början i klubben och fick höra hur klubben en gång startade och vad som hände innan man själv fanns med på arenan. Den första delen har även text från tidigare historik skriven av Åke Nordin. **Tack till Monica Bergerstahl som kikat igenom texten.**

Maj-Lis Wikström.

40- talet. Starten.

Det är i början på -40 talet och det är krig och elände ute i världen. Även vår bygd är berörd av detta. Många är inkallade, det är ransoneringar och brist på många varor. Livet går dock sin gilla gång och i Svågadalens byar finns det mycket folk. I byn Ängebo var det full fart på smågrabbarna som var intresserade av många sporter. Ove Carlsson brukade ordna små tävlingar i friidrott. Inspirationen

hade han å grabbarna fått från de lite äldre Arnold Wallström och Henrik Wikström som var riktiga sportentusiaster och höll på med en massa olika grenar. Diskus, spjut och till och med stavhopp utövades som svårare teknikgrenar. Annars var det höjd, längdhopp och löpningar, både sprint och längre lopp. Det spelades även fotboll mot andra närliggande byar såsom Hedvigsfors och Björsarv.

Här är den äldsta kända bilden på ett lag från Ängebo. Det är en match mot Hedvigsfors 21 september 1941. Ett frö och en inspirationskälla till Ängebo IK: s bildande. I laget ingick Simon Wallström, Arnold Wallström, Henrik Wikström, O Lindqvist, M Jonsson, Tage Hedman, A Lindqvist, A Carlsson, Erik Bylund, E Berg, Folke Nordin.

Laget tog även sina cyklar och gav sig åstad till Björsarv för en drabbning. Ängebo segrade med 2-1 men med högljudda protester från Björsarv som ville ha 2-2. En boll tog i ribbens underkant och studsade ut varpå en i Björsarvs lag uttryckte "Jag svär vid Gud att det var mål".

Så småningom bildades en liten grupp som satsade 10 öre per vecka. Av de pengarna inköptes en del idrotts-material. I gruppen fanns Ove Carlsson, Åke Nordin, Uno Eriksson, Folke Nordin, Artur Berg, Hugo Törnblom, Bertil Joelsson, Bengt Joelsson, Stig Carlsson och Arne Nordin. Det finns även

ner-tecknat från ett urklipp att man en dag satsade 1 kr och 50 öre per man och för 16 kr. köpte man in den första fotbollen.

De fick av Ragnar Nordin låna en liten plats i skogen norr om gamla skolan i Ängebo som kallades "Pussan". Där kunde de utöva sina idrottsliga lekar. De röjde upp och ställde iordning så det fanns utrymme för olika aktiviteter. Den 25 juli 1943 hade de friidrottstävlingar med löpning 100 m, höjdhopp, stavhopp och längdhopp. Även tresteg, löpning 200 och 400 m samt spjutkastning hann man med.

Arnold Wallström och Henrik Wikström var förebilder för smågrabbarna i Ängebo. De var enormt idrottsintresserade och provade på många sporter. Till och med stavhopp.

I juli 1943 hade så gruppen det första kända mötet som är protokollfört. I punkt 1, beslöts att man skulle bilda en idrottsklubb under namnet Ängebo IK, (ÄIK.) Till styrelsens ordförande valdes Ove Carlsson. Till vice ordförande, Uno Eriksson. Till kassör valdes Åke Nordin och sekreterare Bengt Joelsson. Man valde även vice sekreterare, Hugo Törnblom.

För att kunna få in mer pengar till klubben anordnades ett lotteri. Första vinsten i detta första lotteri var en begagnad grammofon. Vem som skänkte denna berättar inte historien.

1944 omvaldes hela styrelsen och man utökade med en friidrottssektion, skidsektion och fotboll-sektion. Man beslöt också att Bengt Joelsson och Ove Carlsson skulle utreda planfrågan för nu behövde man en bättre plats att utföra sina idrottsliga aktiviteter.

Årsavgiften var nu 2 kr för manliga medlemmar över 18 år. Övriga fick betala en kr. Styrelsen fick också i uppdrag att undersöka hur ett inträde i riksidrottsförbundet skulle gå till. Styrelsen gjorde även normalstadgarna för klubben.

För att stadga upp kassan ordnades en aftonunderhållning som gav ett välkommet tillskott på 375 kr och 40 öre.

I april 1945 hade styrelsen kvartalsmöte. Köpman Artur Larsson hade flyttat till Stråsjö och tagit på sig

ordförandeskapet. Han hade ett brinnande intresse för idrotten och tog gärna tag i satsningen som påbörjats i Ängebo IK. Det var ett viktigt möte och man hade mycket att dryfta. Nu hade man många spelare som ville vara med och man skulle nu spela i pokalserien. Spörsmålet var nu var man skulle spela. Man måste ju ha en bra fotbollsplan. Efter "pussan" tiden hade Nils Wallström upplåtit en åker som de kunde träna och spela på. Man beslöt på mötet att göra det bästa av denna plats och spela i det skick den var tills man kunde få bidrag till något bättre. Nu fattades också beslutet att söka inträde i Riksidrottsförbundet. I slutet på året -45 kom så beslutet att Ängebo IK antagits som medlem i Svenska gymnastik och idrottsföreningars Riksförbund. Klubbens färger diskuterades också och man enades till slut att det skulle vara **grönt och vitt**.

Hur planen sköttes om med klippning och dylikt finns inget skrivet från början. **Stig Carlsson** berättar dock att han själv var för ung för att vara med i laget så han skulle hjälpa till med kritningen. Han skulle få 5 kr per match men det fanns inga pengar så det blev att jobba gratis. Ingen kritmaskin hade de heller fått tag på så de första linjerna fick han strö ut för hand. Det tog nog sin tid kan man tänka.

Under sommaren -45 upplät AB Iggesunds Bruk den nuvarande marken till Ängebo IK. Med en massa frivilligt arbete och många eldsjälar fick man till en plan som det gick rätt så bra att spela på men det skulle krävas mycket mer innan de kunde kalla området för en idrottsplats.

Till kapten för Ängebo IKs första lag i seriespel utsågs **Arnold Wallström**. Han bildade också fot-

bollssektionen tillsammans med Jonas och Henrik Wikström, Göte Persson och Ove Carlsson.

Den första matchen spelades på bortaplan mot Björsarv den 13 maj. Ängebo vann matchen med 4-1 och i laget ingick målvakten **Henrik Wikström**. **Backarna Per Bergström och Hilding Larsson**. **Halvbackar var Hilding Persson, Tore From och Åke Nordin**. **Forwards var Göte Persson, Ove Carlsson, Arnold Wallström, Uno Eriksson och Olof Bergström**.

Kläder till fotbollslaget var det svårt att få tag på det var ju fortfarande krigstider. Den första klubbdräkten fick därför bli en vanlig blåskjorta. Till första seriespelet hade man dock fått fram den gröna skjortan, vita byxor och gröna strumpor med vita ränder.

Ängebo IK s första lag i seriespel 13 maj -45 i Björsarv. Lagledare Artur Larsson.

På **skidsidan** anordnades ett klubbmästerskap och även en tävling med deltagare från Björsarv. Klubben hade även några yngre åkare som var till Delsbo och deltog i skidtävlingar där.

Friidrotten låg nere detta år och Artur Larsson skrev i verksamhetsberättelsen att han hoppades att intresset skulle vakna till liv igen även om det var svårt med de dåliga förhållandena som man brottades med i fråga om mark.

1946-52. Arbetet med att utveckla klubben fortsatte. Den ekonomiska frågan var som alltid svårast att lösa. Fotbollen drog mer pengar nu när man anmält laget i pokalserien. Resorna blev fler och det var längre resvägar. Under 1946 köpte man in fotbollsutrustning till A-laget och för att finansiera detta ordnades en del fester där klubben hade stor hjälp av **Logen Norrbergs Vägång**.

Skidåkningen fortsatte också med en del småtävlingar. Artur Larsson satte upp ett vandringspris på 15 km, vilket första gången erövrades av Åke Nord-

in. Klubbmästerskap ordnades också under några vintrar.

Skidtävling i Ångebo på 40-talet. Henrik Wikström, Ove Karlsson, Bengt Joelsson, Tage Hedman, Stig Carlsson och Uno Eriksson. I bakgrunden syns "Nickes" och Gamla skolan.

Trots att man nu i fotbollen fick möta tuffare lag gick det väldigt bra för klubben. När man segrat i pokalserien i tre år på raken beslöt man att anmäla laget till Hälsingeserien hösten 1949.

Nu hade man 2 fullt utrustade lag och ekonomin var ansträngd. Klubben räddade upp detta med att anordna ett storlotteri.

Ibland ordnades även andra arrangemang på idrottsplatsen. Kanske för att få in lite mer pengar i den ansträngda kassan. Söndag den **21 juli 1946** spelade ett gubblag mot ett damlag. Tyvärr finns inget resultat nedtecknat.

Från v. Gunhild Karlström, Kerstin Lindqvist, Sigrid Svensson, Valborg Wikström, Elsa Wikström, Göta Persson, Thea Nordin, Evy Wikström, Karin Lindqvist, Linnea Wik och Elvy Staf.

Gubbarna från v. Jonas Persson, Ragnar Andersson, Alrik Törnblom, Olle Mattsson, Jonas Eriksson, Per Persson (Nygårds Per) Jonas Wikström. Främre raden, Per Persson (Lill Klockarn), Erik Palm, Edvin Nilsson och John Lindberg.

I slutet på **1949** beviljades ett anslag från **Bjuråkers kommun** på 3500 kr och även från **Riksidrottsförbundet** på 2100 kr. Med dessa pengar kunde man dra igång arbetet med att lägga om fotbollsplanen. Med traktor rullades grästorvan och matjorden av. Hästar plöjde och drog trillor. Självklart fick man använda mycket handkraft i arbetet. Alla torvklumpar, som blev, krattades av för hand. Vägen fram till IP förbättrades också med att man körde på flera lager grus. Lastbilarna lastades för hand. Arbetet färdigställdes 1952. Medan man byggde den nya planen blev man tvungen att ordna en reservplan. Då fick man använda den så kallade **Arbrotäkta**. Två personer har nämnts som stora krafter i arbetet och det var **Jonas Wikström** och **Harald Hedman**. De var till stor hjälp under hela projektet. De var stora pådrivare och lade ner många ideella timmar för att det skulle bli en fin IP.

Artur Larsson avgick efter säsongen -49 eftersom han då flyttade från orten. Artur efterträddes av folkskollärare **PJ Ekman**. Under de kommande åren kom klubben att ledas av flera olika personer och man bytte och flyttade om ganska tätt i styrelsen.

50-talet.

Fint upplädda grabbar när Artur Larsson bjuder på mat efter en match mot Enånger 14 sept. 1947. Stående från v. V Sundberg, S Ohlsson, H Wikström, I Bergström, Å Nordin, O Vistrand, A Larsson. Främre raden. O Bergström, A Wallström, T Jonsson-From, H Larsson, A Olsson och P Lindgren.

Under vintern 1950 anordnades för första gången Ängebo stafetten. Det var en skidtävling för socknens byar. Ett vandringspris var uppsatt och det erövrades av ett lag från **Valsjön**.

Nu beslöt man att man även skulle ordna motionsgymnastik under vintertiden. Skolans gymnastiksal var en bra plats för detta ändamål. Även bordtennis fanns på programmet en tid. En pingsturnering anordnades mot Hedvigsfors och där segrade Ängebolaget.

Våren **1952** anlätade klubben sin första fotbollstränare. Tidigare hade man nog hjälpts åt i laget och lyckat riktigt bra ändå och någon riktig tränare hade klubben inte ekonomi för. Nu var det dock dags och hans namn var **Folke Zetterberg**. En kritmaskin för att få fina linjer på matcherna behövdes också och var nog så viktig när man skulle spela i en högre serie.

En tävling utlystes detta år 1952 om vad idrottsplatsen skulle heta. Det vinnande förslaget blev och är fortfarande **Svågavallen**. Vem som lämnade in det förslaget är tyvärr inte bekant.

Bandylaget 1955. Sture Burman, (lärare på skolan) Persson, Yngve Wikström, Frank, Gustav Nordin, T Karlsson, E Dahlström, Harald Hedman, K Eriksson, H Andersson, B Sjöberg och L Viklund.

Bandy och Ishockeytider.

Nu började klubben även med sin bandyverksamhet. Under 1953 började man med träningsmatcher mot flera olika lag. Under vintern 1954 anmälde man laget till seriespel i Ljusdalsområdet och laget placerade sig som fin tvåa. En isbana ställdes iordning vid skolan i Ängebo. Måtten var 46x24 m. Harald Hedman var åter en av de drivande krafterna bandyn och senare även ishockeyn. Virke till en sarg inköptes och byggdes ideellt förstås. Innan

denna isbana gjordes iordning hade man is på lite olika platser i byn. Nedanför affären i Ängebo var en av platserna. Till sist hamnade man dock vid skolan vilket, vad jag förstår, även var passande för skolans lektioner. Det var ibland stora problem med vattentillgången eftersom källan inte stoppade för den stora mängd som behövdes för att få till bra is. Man lånade dock en luttank och körde ut 70 000 l vatten på planen. Det monterades upp belysning och så var det bara att köra på även när det blev mörkt.

Hockeylaget-56. Erling Olsson, Torvald Fredriksson, Arne Fasth, Gustav Nordin, Bengt Skarp, Hugo Törnblom, Harald Hedman, Martin Skarp, Elving Eriksson, och Åke Larsson.

En torsdag kväll 1956 var det över 400 personer som hade sökt sig upp till isbanan. Det var Arbrå som stod för motståndet och i det laget ingick ingen

mindre än TV kändisen Gösta "Snoddas" Nordgren. Ängebolaget blev rejält utspelat och fick se sig slagen med 15-5. De flesta målen stod förstås

Snoddas för. Publiken fick även höra Snoddas sjunga Flottarkärlek och Barndoms hemmet och det var ju lite plåster på såren efter storförlusten.

1957 deltog man för första gången i seriespel i ishockey. Laget slutade sist men året efter var man mer tränade och fick revansch och slutade som fin trea. En kul episod, som utspelade sig i Sandarne, berättades av Artur Berg vid en intervju vi hade inför vårt 50 års jubileum. Ängbolaget hade inför matchen fått nyslipade skridskor och nu skulle det gå undan och man skulle visa vad man gick för. Nu blev det dock inte riktigt vad man tänkt sig. När spelarna kom ut på isen började de falla som käglor.

Publiken trodde de var nybörjare från Ängebo som inte kunde åka skridskor. Det visade sig att skridskorna blivit felslipade och med det svårstyrda. Av förklarliga sjael fick Ängbopojkarna stryk med 9-1. Ishockeyn och bandyn varade en kort period och var avslutad 1960. Sarg och belysning såldes till Brännås där det sattes upp vid skolan.

Fotboll igen.

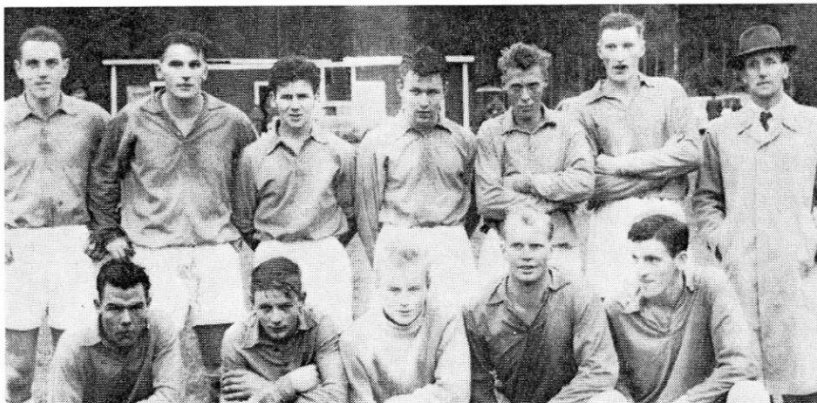
Ängbolaget hade klivit upp i hälsingserien och klarade sig riktigt bra. De två första åren var lite trevande med många av spelarna, som hade värnpliktsjänstgöring. Det var även många avflyttningar. Många bra spelare fanns dock kvar och när Hugo Oskarsson från Ljusdal kom och tränade laget hösten-53 och våren -54 blev det snabbt resultat. Laget kvalificerade sig då till Hälsingseriens klass 1 norra vilket motsvarade div. 5. Klubben hade då även hela 3 st pojklag med i gruppserie.

1955 gjorde klubben sin första fotbollsturne. Laget samt en del supporters gjorde en bussresa ner till Insjön i dalarna. Insjön hade året innan besökt Ängebo och nu återgäldades detta. Vänskapsmatchen som spelades mellan lagen vanns av Ängebo med 1-0.

1955 var medlemsantalet 74 st.

1956 var ett krisår ekonomiskt sett. 0 kr i kassan och en skuld på 1200 kr. Detta berodde delvis på satsningen på isbanan, sarg å belysning.

Fotbollslaget klarade sig kvar i div. 5 de närmaste åren. 1959 blev en riktigt lyckad säsong då man kunde vinna div 5 med 2 poäng före Tallåsen. Laget gick även vidare till final i Lilla DM där man mötte lag från div 5 södra. Norrala stod för motståndet och de vann finalen på hemmaplan med 3-1. Det blev en kort visit i div 4 för Ängebo då man året efter fick respass till femman igen. Nu hade man även ett B-lag med i seriespel så spelare fanns det gott om.

Bilden är från boken, Årets fotboll 1960.

Ängebo IK blir debutant i div. IV nästa år. Laget är ungt och har ett starkt försvar med mv Lennart Eriksson som gott ryggstöd. Kedjan är också bra och skjutvillig — särskilt vy Bengt Skarp har gjort goda insatser. Stående fr. v. ses Erling Olsson, Åke Nordin, Åke Larsson, Ove Svensson, Elving Eriksson, Bengt Skarp och lagl. Helge Persson. Knäst. fr. v. Yngve Wikström, Olle Olsson, Lennart Eriksson, Göte Åkerström, Gustaf Nordin.

1959 Gjordes stora investeringar på Svågavallen. Det byggdes ett nytt omklädningsrum med vatten och avlopp. Det blev även elektricitet. Festkommittén ordnade med danser och lotterier för att finansiera det hela och man erhölet också en del bidrag.

60-talet.

1961 Bedrev man endast fotboll i klubben. Då fanns det 4 lag i seriespel. A och B-lag, pojk- och juniorlag. Pojklaget vann Bjuråkerscupen och **Rodney Larsson** uppmärksammades för sin goda talang. Han fick då tillbringa en vecka i Malmahed på ett träningsläger bekostat av fotbollsförbundet. 1962 och 63 var det en annan talang, **Magnus Svensson**, som fick åka på detta läger, efter att ha visat på god talang i fotbollsspelet.

Nu lade man även pengar på en högtalaranläggning så det blev lite ljud på vallen. Musik och presentation av spelarna på ett bra sätt blev nu möjligt. För att täcka utgifter den här tiden gick man ihop med Norrbo IF och anordnade ett billetteri.

1963 köpte man in en ny gräsklippare som var självdragande men man fick fortfarande gå fram å tillbaka många, många vändor innan planen var klippt.

Svårigheten för klubbens spelare var vinterträningen. Inga bra lokaler fanns till detta. Så byggdes

dock Ängbogården i början på 60 talet och nu kunde man köra ganska bra träning med gymnastik och styrka.

1964. Det stora fotbollsåret.

De allra största framgångarna under Ängebo IK fotbolls tid skulle vi nog kunna säga var 1964. Då var jag själv på mitt 7 år men kommer ihåg stämningen så väl. En stor del av tiden tillbringades på vallen med pappa förstas. Det var så mycket publik då runt hela planen och de levde verkligen med i matcherna. Norrala var ett favoritlag och ledde serien efter våromgången. Men när hösten startade kom Ängbolaget starkt och redan innan sista matchen var man klara seriesegrare. På hemmaplan mötte man också Norrala i sista matchen och Ängebo vann med 1 – 0. Spelarna blev burna från planen på gullstol av supportrarna och det var glädje, jubel och hurra rop. **I Lilla DM** med alla lag från div. 5 och 6 kom laget på en fin andra plats bakom Enånger. Även B-laget toppade serien detta år och pojklaget gjorde också en mycket fin insats.

Ängebo IK, segrare i div V, Hälsingeserien. Stående fr v lagl Birger Bergström, Harry Östlin, Harry Lund, Åke Larsson, Magnus Svensson, Ove Svensson, Stig Skarp. Knästående fr v Rodney Larsson, Yngve Wikström, Olle Olsson, Lennart Eriksson, Börje Åström, Håkan Jonsson.

Bilden är från Årets fotboll 1965.

Med framgångarna satsade man även på att bygga upp en ny kiosk vilket hjälpte den annars lite knaggliga ekonomin.

Klubben hade nu nått sin höjdpunkt i historien. **1965** spelade man bra och höll sig kvar i div. 4. Sedan började raset. Som brukligt när man har fotbollsbeväringar i ett lag får man ögonen på sig från andra lag. Kanske med bättre ekonomi och

förutsättningar. Personen i sig vill kanske utveckla sig själv och tittar därför på andra klubbar. Så hände även för lilla Ängebo IK. När de allra största namnen Magnus Svensson, Lennart Eriksson och Ove Svensson m fl försvunnit till andra klubbar

började klättringen nedåt i serie systemet. Av ordinarie lag från 1965 återstod endast 6 spelare så det var inte underligt att man på två år rasade till lägsta divisionen. Klubben och de sista entusiasterna kämpade på och hade en nöjeskommitté som arbetade hårt för att få in pengar. **Ängebo supporterklubb** hade också bildats och arbetade på olika sätt för att förbättra klubbens ekonomi. Trots de stora motgångarna var det svårt att få med sig klubbens medlemmar i arbetet. Man hade under 1965 stora planer på att sätta upp en loge vid Svågavallen för att göra bättre omklädningsrum, dusch å bastu. Likaså ville man uppföra en klubblokal. Även stora planer på en träningslokal i storleksordningen 200 m² fanns. Virke hade man på olika ställen och ritningar och bygglov ordnades. Vid årsmötet 1966 blev det dock många som hoppade av och frågan om klubbens vara eller icke vara togs upp. På grund av detta lades alla planer på byggnationer ner och man väntade sig att 1967 skulle bli klubbens mest kritiska år.

Det visade sig dock att **pojklaget** stod för en fin återväxt och vann serien detta år även nystartade **knatteserien** vanns av Ängebo.

Ett möte ordnades med samtliga föreningar inom Bjuråkers kommun. Planer fanns att göra en stor-klubb. Efter mötet som hölls på Hemvärnsgården i Friggessund fanns faktiskt riktiga planer på att det skulle kunna fungera med en stor-klubb och att moderföreningarna skulle fortsätta fungera under denna. Senare rann dock dessa planer ut i sanden eftersom moderföreningarna var rädda att de skulle försvinna helt.

Fram till **1970** såg det ut ungefär på samma sätt. A-laget spelade och kämpade på i lägsta division medan knattarna och pojklaget spelade bra och låg högt upp i sina serier. I detta skede hade klubben några namn som kämpade hårt för dess överlevnad. Nämnas bör Ivar Söderström och Edvin Björck i klubbledningen. Som ledare för att fylla på i lagen fanns Birger Bergström, Henrik Wikström, Göte Åkerström, Martin Svensk och Ivar Bergström.

Martin Svensk, Ivar Söderström och Edvin Björck. Turades om att stå i ledningen för klubben under 60-talet. Ivar och Edvin ordnade även med kiosken och Martin fanns bland annat med i fotbollslaget.

1970 talet.

Nu kommer det nog fortsättningsvis att bli ”jag” och ”vi” många gånger i berättelsen. Eftersom jag blev äldre och hade deltagit i knattelaget och sedan damlaget var det dags att bli ledare och så kom man med i styrelsen. Därför måste jag även hålla band på mig så det inte skall bli alltför lång berättelse. Man får skriva lite extra när det händer något speciellt och bara nämna stora delar. Som tur är har jag genom åren varit väldigt noga med att skriva utför-

liga verksamhetsberättelser.

Tyvärr har jag inte kunnat hitta några bilder från pojklag å knattelags serier. Trots förfrågningar har inga foton eller lagbilder inte kommit fram. Enda bilden jag hittat är på mig själv innan

jag skulle iväg på knattematch slutet på 60 talet. Ombyte blev det hemma eftersom det annars bara var grabbar i laget. Det var inte så vanligt med tjejfotboll då.

70-talets fotboll. Trots många svårigheter att rekrytera spelare så anmäldes både ett A-lag och ett B-lag i serie spel. Man anlätade en ny tränare, **Kurt Sjöberg**, och hoppades på nya framsteg. Nu byttes även målen ut till aluminium. Det gick rätt så bra för laget och man låg i mitten av tabellen. Tyvärr flyttade dock Sjöberg redan -72 och man blev åter utan tränare det visade sig raskt när man åter rasade i tabellen. Det fanns dock många yngre talanger och under ledning av **Harald Hedman** gjordes mycket fina resultat. **Mats Johansson** och **Björn Åström** fick delta i Hälsingelaget och Mats fick även delta i ett Hälsingeläger i Halmstad. **Leif Östberg** en annan talang fick vara med på ett Hälsingeläger där han utsågs till bäste deltagare och han var även med i Hälsingelagets pojklags trupp.

Klubben fortsatte med att arrangera fester på Ängelbogården för att få det ekonomiska att gå ihop. Bland annat kom **Arne ”Rosen” Quick**, på besök.

Man investerade i en ny klippare som det faktiskt gick att åka på och det underlättade arbetet. Omklädningsrummen rustades och det gjordes en bättre kiosk.

1974 blev det stora krisåret för A-lags fotbollen. Tolv spelare lämnade klubben eller slutade. Ledare kom och gick och Ängebo IK blev en följetong i lokalpressen. Ett sista halmstrå greps när Lennart Sydh återvände till bygden. Han lovade att ta hand om laget i ett försök att överleva krisen. 1975 fick man dock ge upp när det fattades alltför mycket spelare. Även de yngre talangerna hade fått ögonen på sig och gick till andra klubbar.

1970 startades en damlags serie. Ängebo IK undersökte intresset. 1971 hade man några träffar med 5-6 deltagare men -72 kom träningen igång på allvar och man träningsspelade mot Bjuråker. -73 spelade laget i serien och hamnade på 7 de plats av 10 lag. Laget tog sig även vidare från första omgången i DM. 1974 var det redan kris med att få ihop spelare i laget och -75 lade man ner och de bästa spelarna gick till andra lag.

I början på 70- talet höll **Göta Persson** i Gymnastiken på Ängelbogården. Jag minns att vi körde till Bengt Bedrups ”Träna med TV” skiva. Uppslutningen var god och i källarvåningen fanns dusch och bastu.

I början på 70- talet hade även klubben även ett hockeybockey lag. Då användes isbanan åter igen på skolan.

I och med att fotbollen upphörde avslutades en era i Ängebo IKs historia.

Nu startades en ny inriktning med barn, ungdom och motionsverksamhet. Under **1974** startades en grupp som arbetade med att undersöka möjligheterna att bygga ett elljusspår. -75 blev gruppen en skidsektion i klubben och den bestod av **Ingeborg** och **Åke Björck**. **Henrik** och **Maj-Lis Wikström**. **Stig Carlsson**, **Harry Persson** och **Harald Hedman**. Det blev ett idogt arbete att få in pengar till detta. Markupplåtanden, bidrag från olika håll och frivillig arbetskraft skulle behövas. När allt såg ut att vara i ordning drog arbetet igång. Jag var själv med pappa Henrik när han högg ur gatan som skulle bli till spår. Det var våren -75. När detta var klart bröts stubbarna och marken jämnades ut. Har jag inte helt fel var Harry Persson med på detta med sin grävare. Sedan kom stolpresningen.

På 17 timmar restes 60 stolpar och man grävde alla hål för hand. Det var 22 frivilliga med och hjälpte till. En fantastisk uppslutning. Intresset från befolk-

ningen var mycket stort och därför flöt arbetet på väldigt bra. Vi hade nu jordkabel och kvicksilverbelysning som första förening i kommunen. Efter den slutliga kabeldragningen och Edströms elarbete med att koppla alla stolpar kom så invigningen av spåret. Den 6 november samma år kom **Rolf Krohn**, dåvarande kommunchef, upp till oss och klippte bandet. Det var ingen snö men några entusiaster hade laggarna med och tog en sväng på frosten. Rolf Krohn var för övrigt till stor hjälp i våra bidragsansökningar. Nu måste vi ju även investera i en scooter med spårutrustning och det ordnades ganska snabbt. Harald Hedman kom att köra spåren under denna tid medan Henrik Wikström fortsatte att hålla fotbollsplanen i trim.

Invigningsåkning på gräs i spåret

Det behövs faktiskt ingen nederbörd för att kunna "hasa plank" – det går ändå! Det bevisade ett koppel skidåkare som på torsdagskvällen invigde det nya elljusspåret i Ängebo – de åkte på gräs som var något ankommet av frost! ! !

Först var det högtidligt värre. Rolf Krohn från fritidskontoret i Hudiksvall talade och klippte bandet. Ansvaret för byggandet har Ängebo IK haft med Ingeborg och Åke Björck samt Harald Hedman i spetsen. Den 2,5 km långa "stumpen" har kostnadsberäknats till 67.000 kr, men man vet inte om det håller – sluträkningen har inte gjorts.

1976 avgick hela den gamla styrelsen och det blev elljussektionen samt ett par gamla ledamöter som bildade den nya styrelsen i Ängebo IK. Det var en kassa på 0 kr som lämnades över men på något vis byggdes den sakta upp igen med förs **Åke Björck** och senare jag själv som kassör. Det ordnades många lotterier så kassan kunde förstärkas ytterligare till det jobb som skulle komma. Under-76 lade Åke ner mycket tid till att fixa belysning i stolpar som satts upp från stora vägen in till IP. Vi ville ju ha ljus fram till parkeringen för elljusspåret.

Nu startades även det som kom att kallas kommunskidan. Det var en tävling mellan Hudiksvalls kommuns alla elljusspår. Detta för att få ut så mycket folk som möjligt i en friskvårds satsning. Det var fantastiskt mycket folk som kom å skidade fram i spåret. En gång i veckan när kommunskidan arrangerades hade vi kaffe och bullar att bjuda på i omklädningsrummen. Oj vad vi trängdes men det var väldigt gott humör och alla åkte, gammal som ung. Det kunde vara uppåt 70 åkare en sådan skidkväll. Totalt sett kom Ängebo på tredje plats i kommuntävlingen men det fanns en by i dalen som var värre och det var Brännås som sedan tidigare

hade ett lufthängt elljusspår. Där gick man, man ur huse, när det var arrangemang.

Motionsåkningen fortsatte lika under kommande vintrar. Vi ordnade även små klubbävtävlingar mest på kul. Korpen hade också arrangemang som vi deltog i där de lottade ut priser varje vecka till motionärer som fyllde i startkort. Ett exempel på hur envisa vi var, var att ingen skidkväll skulle bli inställd kommer här: Det hade varit töväder och väldigt blåsig. Nu hade det frusit på igen men det gick inte så bra att spåra. Det var dock massor med barrnålar och skräp i spåret. Då minns jag hur Harald och Valdy Hedman och jag själv gick med piassava kvastar runt hela spåret och sopade bort skräpet. Om inte allt försvann så blev det dock så bra att det gick att åka skidor. Ja det var tider det.

Fotbollsplanen användes som träning och vi köpte in mindre mål som passade bättre åt de yngre. Planen lånades även ut till olika klubbar för träningsläger och matcher. 76- Gick jag en fotbollstränerutbildning i Söderhamn arrangerad av Hälsinglands Fotbollsförbund. Hade fortsatt att spela i Bjuråkers damlag efter knattserie och damfotboll i Ängebo. Detta gjorde att jag ibland körde en del träningar med de barn som var intresserade i bygden och lite kött på benen i fråga om att träna var bra att ha.

Även gymnastiken fortsatte och jag själv tog över denna i mitten på 70- talet efter Göta. Första ledarutbildningen jag var på hade med motionsgymnastik att göra bland annat "Bollstik" 24 april -77. Då var det populärt att göra gymnastik på bollar med piggar och det skulle vi förstås hänga med på. Kursen ordnades av Gymnastikförbundet.

Klubben bekostade även strålkastare på skolans isbana så barnen skulle kunna åka på kvällarna. Det var många barn som snörade på sig skridskorna och spelade bandy å hockey eller bara åkte runt på isen.

Under 1979 kom även tankar på att gå med i en klassiker som var på gång i Dellenbygden.

80-talet.

Dellenbygdens motionsklassiker blev verklighet 1980. Grenarna som ingick var cykel, terränglöpning, simning och skidåkning. Vi i Ängebo IK tog på oss att arrangera skidloppet. Det blev mycket bråttom för när klassikern blev bestämd hade vi bara en månad på oss att ordna skidarrangemanget. Egentligen visste vi nog inte vad vi gav oss in på. Banan skulle vara 3 mil och var skulle vi lägga den här i Ängebo.

Svågan, vägar och berg med svår terräng. Efter mycket arbete att hitta vägar och rekognosera ter-

rängen fick vi till en riktigt bra sträckning. Banan startade vid Ångebogården och följde täkterna österut och gick över vägen vid "Grubbens". Där följde den en basväg upp till myran nedanför Gravmyrberget där banan vek av rakt västerut. Följde så stigar och grusväg och vek så av norrut mot Njupfattet och vek tillbaka mot småtjärnarna och Örvallssjön. Banan gick över isen och sedan vägen ner till Hedvigsfors. Därifrån gick den ut på Dalatäkterna för att återvända tillbaka till Ångebo.

Trots en tjuvstart och sträng kyla blev Svågaloppet en succé. Starten på täkten nedanför Perssons ladugård.

En runda på tre mil och riktigt fin terräng. 10 stora termosdunkar köptes in till vätskestationerna. Ett specialtillverkat klassikerdiplom trycktes upp och det var Bror-Erik som designade detta. 8 februari - 80 körde Harry Persson och Henrik Wikström upp det första spåret. På lördagen åkte funktionärerna runt spåret och jag kan intyga att det var ett riktigt trevligt spår som vi lyckats uppföra. Ingenting var omöjligt kändes det som. Första Svågaloppet gick av stapeln 10 februari. Tyvärr var det 20 minus på morgonen och även om det blev bättre frampå dagen var det riktigt råkallt att stå och långa dricka på småtjärnarna. Av 180 anmälda kom ändå 121 st. och trotsade kylan men de gav banan och loppet med beröm godkänt vilket gick att läsa i HT dagen efter. Ja det blev många äventyr speciellt för spårkörarna. Andra året vi körde hade vi packad och fint preparerad yta dagen före loppet. Henrik och Harry gav sig av tidigt på morgonen för loppet och började spåra. När de kommit upp till sjön så öppnade sig himlen och snön vräkte ner. De fick återvända till starten och köra så nära som möjligt för att kunna ha öppna spår. Ja då hade de även fått lämna en scooter på sjön eftersom den bara stannat och inte ville mer. Trots detta kom hela 180 åkare och fullföljde loppet. Örvallssjön visade det sig vara ganska osäker att köra på. Det var både källhål och ibland mycket vatten. Efter ett tips fick jag reda på att det skulle gå en gammal basväg längs hela norra sidan på Örvallssjön. På sommaren var vi så ute och letade reda på denna och röjde upp den så vi skulle kunna dra en ny sträckning på land. Nu kom

vi ner bakom affären i Hedvigsfors och det fungerade väldigt bra. Mycket jobb förstås men vi var en hel del intresserade också som fixade detta. Tredje året blev en tung historia med nollgradig temperatur. Fjärde året var perfekt skidväder och härliga spår. Då tog vi även fram en specialdesignad T-shirt som tecknades upp av Anders Frank. Till femårsjubileet tog vi fram en specialdesignad plakett som delades ut till alla åkare. Till jubileet hade vi fått till kanonspår. Vi hade åkt många gånger under vintern och det var välpreparerat. Dagen före loppet gjorde funktionärerna som vanligt sin runda av loppet i härligt vinterföre. När vi slog upp ögonen dagen efter hade vädret slagit om och det blev flera plusgrader trots att det var i februari. Med detta kom även nysnö. Vi fick köra om spåren på morgonen men det gick väldigt tungt och det var endast 85 som kom till start. Som funktionärer började vi nu tröttna på detta lotteri till väder. Mycket jobb och pengar för så lite åkare gick inte heller ihop. Ett nytt försök gjordes dock 1985 men då gjorde vi helt om med sträckningen. Samma start och målplats men nu drog vi iväg längs med elljusspåret och vidare mot Stråsjö och runt Gröntjärn. För tre mil fick man åka två varv. Det kom då 56 åkare och då fann vi för gott att lägga ner och så överlät vi arrangemanget åt Bjuråkers GIF.

1983 startade jag själv upp barngymnastik på Ångebogården. Motionsgymnastiken var mycket populärt och det fanns många barn i bygden som ville röra på sig. Det visade sig bli så populärt att jag fick dela in grupperna efter ålder och köra en kväll till. Jag fick även ta hjälp av Maria Blom som tog hand om de yngsta barnen.

Det bedrevs även pingisverksamhet ledd av **Bernt Jons** och även en volleyboll grupp startades som hade sin aktivitet nere i Friggensund.

Nu började mina **drömmar om en riktig idrotts-hall**. Ångebogården var bra men inte perfekt för de aktiviteter vi ville ha. Det var svårt att utöva bollsporter och det var många farligheter för barnen med element och glaslampor. Jag hade även börjat ha idrottslektioner på skolan och det var ju samma bekymmer där vid inomhusaktiviteter.

Gymnastik för barn under slutet på 80-talet. Ledare Maj-Lis och Maria Blom.

Jag nämnde dessa problem och mina drömmar för **Jonas Hall Jonke Persson** som var en av de personer som brann för dalen och dess överlevnad. Det var även han som skapade Dala Camping en gång i tiden. Han tänkte på min idé direkt och stöttade mig till fullo. Han föreslog att jag skulle skriva en motion till Hudiksvalls Kommun. Han ville även att jag skulle kontakta Marianne Ekblom i Friggesund. Jag gjorde allt detta ganska omgående och

när jag var ner till Marianne var hon väldigt glad över detta och vår motion. Det visade sig att detta var precis vad vi behövde i bygden. Det var nämligen så att de var på gång ett projekt **"Hela Sverige Skall Leva"** och då behövde man allt underlag man kunde få tag på för att göra denna ansökan. Skrivelsen kom alltså iväg och det blev även ett av underlagen för den stora ansökan som Marianne höll på att undersöka. Sedan vet vi vilken lycka det blev för oss när Svågadalen blev 1 av 3 orter i hela Sverige som det skulle komma att satsas på. Det byggdes bland annat en ny idrottshall som vi verkligen nyttjat. **Förutom barn och ungdomsträning har vi genom åren kört aerobic, stepup, cirkelträning, volleyboll, innebandy mm.**

Under sommaren -85 startade jag upp lite friidrottsträning blandat med fotbollsträningen. Åldrarna var 6 – 14 år. Nu var det så mycket barn från hela dalen med och det var så inspirerande. **-87** startade **Bengt Bäckström** ett knattelag som fick prova på seriespel. Det var då bröderna Patrik och Robert Svensson var med och Robert hade lämnat en rolig kommentar när de kom hem och hade fått stryk med tvåsiffrigt. Brodern var ju målvakt och hade fått släppa in dessa mål men till mamma Anette sa han att "dessemellan var han som en mur". **Roger Strand** fortsatte ett tag att leda denna verksamhet även när de slutat i knatteserien. Annars var det ganska svårt även då att hitta ledare.

I slutet av 80-talet utökade klubben satsningen på friskvårds aktiviteter ännu mer. Det var inte bara skidåkning utan nu lade vi även in ett sommarprogram. **Sture Joelsson** kom med i styrelsen och var till stor hjälp att hitta på aktiviteter. **1988** ordnade vi

tillsammans med Betel i Norrberg ett kanotsafari i två dagar. Vi åkte i sjösystemet norrifrån ner förbi Skån och tog upp kanoterna vid Nybron. Mycket trevligt och många ungdomar var med på turen.

Vi började även ordna **utflykter** som Gökotta, vallvandringar och cykelturer.

Vallvandring till Trossnarven

Vi hade motionsbingo och vi ordnade "Cykelpromenaden". Då hade vi startkort som man fick fylla i och lottade ut priser. Vi avslutade med att ha en kväll i bespisningen på gamla skolan där vi lottade ut en Cykel. Den första cykeln vanns av Sonia Eriksson. Skidkvällar med servering fortsatte och vi körde klubb-mästerskap med stort deltagarantal både yngre och äldre.

Klubben hade även sportlovsarrangemang med bland annat skid- och pulkåkning i bagarbacken. Så startade vi även våra **fjällresor** först till Lofsdalen ett par år sedan blev det Vemdalen flera år framöver.

En annan tradition var att fira **lilla julafton** tillsammans. Underhållning, gröt och mys strax för jul blev en tradition under många år.

1989 Togs det första spadtaget på den nya anläggningen Svågagården. När detta arbete pågick var vi utan lokal för gymnastiken. Vi provade några gånger att köra i ett klassrum på gamla skolan och även hemma hos Anette Svensson men det var lite trångt. Jag ansökte därför till kommunen att vi skulle få lägga vårt lokalbidrag i att hyra en buss och åka till Delsbo och simma istället och det gick igenom och vi körde detta ett par vintrar tills den nya anläggningen var klar. Omklädningsbygganden på Svågavallen isolerades, brädfodrades och målades om av några trogna medlemmar.

90-talet.

1990 07 07 arrangerade klubben de första Svågadalsspelen. Idékläckarna till spelen var förutom **jag**

själv även Birgitta Sydh och Maria Blom. Vi bjöd in byarna i dalen att bilda ett lag om 6 personer 3 manliga och tre kvinnliga deltagare ung som gammal. Grenarna i tävlingen var hemliga till 30 min före start. Då fick lagen papperen i handen och fick avgöra vilka som skulle göra vad. **Monica Bergerståhl** var speaker och lotsade lagen rätt under tävlingarna. Första året ingick dessa grenar **Styltgång, stövelkastning, parslalom, plankspikning, hjälmkutning och långskidor.** Det var 6 byalag som kämpade om det uppsatta vandringspriset, en fin näverlur. Det var Björsarvs Byalag som tog hem segern detta första år. De blev även ansvariga för att ordna grenar till spelen året efter. Det var dock inte nog med detta heller för efter spelen möttes Svågadalens dam och herrlag i en fotbollsmatch, herrarna i stövlar och domaren i frack å solglasögon. Oj oj det blev inte lite tok men matchen slutade på något vis 5-5. 1991 var det återvändardag i Svågadalen och spelen var en av begivenheterna. Det beräknades att det var uppemot 1000 personer i publiken som gladdes åt byakampen och fotbollsmatchen mellan Äik s före detta dam och herrlag. Svågadalsspelen höll på till och med -99 med ett vilolår -98. Det började bli svårt att få ihop lag och det var väl många arrangemang att hålla ordning på ändå för klubben.

Lagen paraderar in på första Svågadalsspelen. Massor med publik peppar och hejar fram lagen från de olika byarna.

1992 ansökte vi om pengar till ett friskvårdsprojekt som kom att kallas "**Pust och Stånk**". Som symbol hade vi en bäver som sveltades. Den tecknades av Birgitta Helmersdotter och vi tryckte upp tröjor med denna bäver som såldes eller lottades ut. Vi utlyste även en tävling för att namnge denna bäver och det blev **Björn Lindqvist** som kom med det vinnande förslaget "**Knuffe Bäver**". Vi fortsatte med alla våra utflykter i projektet plus att vi ordnade en hälsodag med olika tester.

För att snabbt få till **en isbana vid Svågagården** så blev det Ångebo IK som fick sköta om att söka bidrag till detta projekt. Klubben stod för att belysning och sarg kom på plats. Ett pumphus ställdes i ordning med bevattning från Svågan. Vi fixade även en omklädningsbod nere vid isen. Själva hade vi ingen speciell verksamhet på banan det spelades en del hockeybockey från början men det blev mest en skol- och fritids is. Vi köpte in skrapor och gjorde i ordning ett tak till sargen. Skötseln av isen kom att läggas på skolans vaktmästare eftersom det var framförallt där isen kom att användas.

1991 hade vi vår första vandring efter Gröntjärnsleden. Sture och jag tillsammans med **Elsy, Gösta och Jenny Karlsson** var ute och rekade. Först var tanken att åka kanot från Alsjövall ner till Sandvik och därifrån vandra leden fram till Bratthé. Det blåste dock så kraftigt på Storjön att vi uteslöt detta omgående. Vi höll oss på landbacken istället och Sven Olov Persson ställde upp med sin mini buss så vi hade bilar förstas. Starten var vid Bratthé och vi hade 46 vandrare med denna första vandring. **Karin Wikström** hade bakat och kokat soppa och **Marianne Rahm** hjälpte till att servera vid Storsjön. Halvvägs hade vi saft och bulle. Detta första år hade vi ett äventyr att leta reda på några tanter som vek av stigen redan efter 1,5 km. De hittades till slut efter en grusväg och efter detta blev vi tvungna att måla upp stigen och märka med skyltar. Vi döpte den till **Gröntjärnsleden**. Som tur var så startades även turistsatsningen Mittens Rike i samma veva. Så nu fick vi hjälp att markera upp leden bättre.

Andra året hade vi **Lars-Börje Norman** som körde en större buss så vi skulle få med alla på samma tur. Vi utgick från Svågagården och startade åter vandringen vid Bratthé. De fem första åren hade vi dessa rutiner. **1996** gjorde vi helt om. Vi bussade upp vandrarna till Storsjön och sen fick var och en gå i sitt eget tempo tillbaka. Vi lade upp de stationer med vatten å fika som vi har även idag. Deltagarantalet steg efter de fyra första åren och höll sig kring 80 talet vandrare. När vi så arrangerade 10 års jubileet fördubblades helt plötsligt deltagarna till 165 st och nu hade man fått upp ögonen för vandringen. Vi hade nu Wachenfeldts buss som körde men vi fick nu även kalla in Norman igen. Då var vi så tokiga att Mor Karin och jag började baka samma morgon för att få så färskt bröd som möjligt. Sedan gick vi över till soppan. Var lagom klar till att vi måste åka iväg. **Anna Nordin** fixade redan då de goda bullarna tillsammans med mor Linnea och det här året var det **Kerstin Fasth** som kokade kaffet.

Gösta och Persson fanns vid tjärnen och serverade och Anna hade även fått två flickor som mötte vandrarna vid tjärnen med fiolmusik. Trolskt och vackert.

Jag fortsätter här att slutföra skrivandet om vandringen genom åren fram till idag, för att få en liten samman hållning i berättelsen. Vandringen har fortsatt att vara en av de populäraste i trakten. Vi fick snabbt göra två bussavgångar och idag har vi fyra bussar som går. Största deltagarantalet hade vi på 25 år jubileet 250 st. Annars håller det sig runt 190 till 220 st. **Hudiksvalls kommun** och nu även **Ljusdal** har gått in och betalat halva avgiften för sina anställda och på Hudiksidan är det många som vandrar. Vi har vandrare från hela Hälsingland och även från Sundsvallstrakten. Vi har varit en stabil stab som genomfört arrangemanget. Alla 28 år som nu vandringen arrangerats har **Karin Wikström** stått för sopp koket och från början var det även brödbaket som ingick. Jag själv har också ansvarat för arrangemanget alla år. Tidigare var Gösta och Harry Persson vid Gröntjärnen i många år och skötte om kaffekokningen. Sedan var det lite olika folk vid tjärnen innan **Anna Stina och Åke Larsson** tog över den platsen och är nu väl förankrade där. Anna och Linnea Nordin har stått för bullbaket alla dessa år med några få undantag. Pappa Henrik har hjälpt till med stigändringar och märkning. Han hjälpte till med allt som skulle ställas i ordning omkring och skjutsade grejer. De senaste åren har vi varit fler som bakat och vi har hållit till, först i bakstugan och de sista åren i klubbstugan. **Astrid Johansson och Karin Thyr** har varit en fast stab i baket med mig och olika medhjälpare har varit med oss. Den senaste styrelsen har också ställt upp med i ordningställande av leden inför varje arrangemang och deltar under vandringen. Ett fantastiskt arrangemang som vi hoppas skall vara intressant i många år till.

Arrangörstaben Gröntjärnsleden 2018.

Martin och Helena Bergerståhl, Marianne Thyr, Bengt Skarp, B-O Juhlin, M-L Wikström, Astrid Johansson, Karin Wikström. Bild till h. Åke och Anna-Stina Larsson.

1991 bildades en ny fotbollssektion under ledning av **Bengt Bäckström, Bengt Olov Carlsson och Kurt Brink**. Eftersom det inte fanns folk till ett helt lag på hemmaplan samlade man ihop killar från hela Dellenbygden. Redan första året avancerade man från div. 7 till sexan. Det var en stabil trupp med olika tränare genom åren. 94-99 spelade man i sjuan med en topp -99 då man åter tog klivet upp i sexan. -95 vann man "Fair play" i div. 7. År 2000 kom man på en hedrande tredjeplats i serien. Man tappade dock både tränare, ledare och spelare så man beslöt att avsluta fotbollsverksamheten igen efter dessa 9 år. Nu hade även omklädningsrummen rustats igen och fått nya fina mattor både på golv och väggar. Planen sköttes genom ALU kraft.

På -90 talet hade vi ett riktigt uppsving med barn och ungdomar i verksamheten. Vi hade ju fått alla barn i dalen samlade på en skola nu och det inverkade också mycket. Jag själv hade idrotten på skolan och kunde inspirera barnen att vara med i olika aktiviteter. Förutom aktiviteterna som vi hade i hallen körde jag lite träning på vallen med lite tjejer och då var det mest fotboll. Vi hade även ett knattelag -95 som kom trea i den serien. Vi hade även fotbollsskola några somrar tillsammans med fotbollssektionen.

Toppen var -97 då hela 60 barn deltog. Vi fick dela in i tre olika grupper och åldrar. De äldsta barnen skolades av **B-O Carlsson och Jan Ceder Eriksson**. Mellangruppen hade **Lars Larsson och Hans Göran Fasth** och den yngsta gruppen hade **Jag själv och Kerstin Fasth** hand om. Tyvärr redan -98

halverades deltagarantalet och intresset svalnade. Det var även för få barn i samma ålder för att kunna delta i knatteserien.

Fotbollsskolan mitten på -97 Bengt Olov Carlsson och Jan Ceder Eriksson leder 1 av 3 grupper.

Nu hade dock ett annat intresse hos ungdomarna vaknat och nu stod klubben åter inför en ny era. Innan vi hamnar där finns mycket annat att redovisa på 90- talet.

1993 arrangerade vi Svågalunken för första gången. Ett motionslopp, gå, lunka, löp utan tidtagning och valfri sträcka 5 eller 10 km. Vi startade vid Svågagården och sprang en runda norr om byn. Det var 44 deltagare första gången och vi beslöt att prova igen. Nu flyttade vi dock arrangemanget till Bratthé och hade sträckor på 7,5 och 12 km. Vi hade mycket fina priser som lottades ut bland alla

deltagare. -96 lade vi till tävlingsklasser och en yngre klass. Det blev lite stressigt eftersom det kom många efteranmälningar och tidtagningen skulle fungera. Hela 90 löpare deltog och fast det var långt till duschen och trots att det bara fanns ett utedass så fick vi mycket beröm för arrangemanget.

Startskottet har gått för Svågalunken på Bratthé

Under hösten tog vi så ett djärvt beslut. Vi fick förfrågningar utifrån om inte vi skulle kunna arrangera ett **maratonlopp i Svågadalen**. De tyckte att vi höll på med många arrangemang och trodde att vi skulle kunna klara detta också. Så vi började med en studiecirkel under vintern. Sedan blev det att planera och planera. Det var mycket som skulle gå i lås och det var mycket att tänka på. Först måste klubben bli medlem i Friidrottsförbundet. Vi gjorde en ansökan och blev antagna. Vi tog kontakt med maratonlöpare för att få fram ett bra datum för arrangemanget, vi ville ju inte att det skulle krocka eller ligga nära andra maror i tid. Vi fick även tips om hur vi skulle lägga upp loppet. Skylt materiel fick vi av Strands IF som hade ett nedlagt maratonlopp. Bansträckningen bestämdes för att få ut de 42 195 metrarna. Banan gick från Ängebo raka vägen upp till Brändbo. Därifrån runt ner genom Brännås och tillbaka samma väg igen. De sista 13 km gick från Ängebo mot Havra runt genom Stråsjö och tillbaks till målet vid Svågagården. Starten gick upp vid uppfarten vid gamla skolan för att få till de metrar som behövdes. Jag gick själv runt hela banan med måttjul och färg som jag markerade varje kilometer med. Sedan kom en representant från förbundet och kontrollmätte hela banan. Det meddelades även att vi skulle få DM status på loppet. Karta och banprofil ritades upp på ett stort plakat så alla tävlande kunde se bra hur de skulle springa. Medaljer med det vackra Svågadalen motivet togs fram. En medalj för maran men även en för Stråsjösvängen. För när vi ändå var i farten ville vi ju fortsätta med lopp för de som ville springa en kortare sträcka. Vi beställde hem T-shirts med kartan på loppet. Reklam för loppet gjordes i löpartidningen och vi skickade ut inbjudningar till flera löparklubbar. Staben från Iggesund IK kom upp till oss

en cirkelkväll och lovade att ställa upp med tidtagarutrustning och även hjälpa till med detta och en speaker. Det var nästan tidtagningen vi gruvade oss mest för. Vi lånade en sekretariat vagn från kommunen. Byalagen efter bansträckningen kontaktades och det var inte svårt att få dessa att ställa upp med folk på de 17 vätskestationerna.

Även blöta svampar och vattenslangar skulle finnas om det skulle vara riktigt varmt vid tävlingen. Politillstånd ordnades. Priser till prisbordet jagades plus sponsorer. Nummerlappar fixades och allt pappersarbete klarades av. Sjukvårdspersonal och ambulans stod också på plats på tävlingsdagen. En kväll hade Karlavagnen som sänds på radion om kvällarna, temat maratonlopp. Då passade jag på att ta mod till mig å ringa och jag kom faktiskt fram och kunde göra lite reklam för loppet. Så gjorde vi iordning lådor med muggar och sportdrycks pulver och körde ut till alla stationsansvariga. Vi hade även köpt in 25 l dunkar för allt vatten. Folkets hus upplät lokalerna gratis och hade mat under hela dagen. Första året hade vi fyra härliga motorcyklister som föråkare. Även en följebil fanns med telefon kontakt med sjukvårdspersonal och alla stationer ifall något skulle gå snett. Dagen före loppet packade pappa Henrik och jag släpvagnen och åkte runt och satte upp alla km skyltar och andra informations skyltar och nu var det bara att invänta dagen M och hoppas på bra väder. Det gick över förväntan bra. De var pampigt när startskottet gick och de fyra motorcyklisterna lotsade löparna i de båda loppet. All personal på vätskestationerna gjorde ett strålande jobb. Vi fick idel beröm av löparna och kände allvetaren Birger Fälth gjorde en väldigt fin eloge till oss i tidningen maratonlöparen som stärkte oss väldigt. Det var 42 st som sprang maran men tyvärr bara 39 på Stråsjösvängen. Vi hoppades att deltagarantalet skulle öka men tyvärr blev det inte så. -99 lade vi även in en Mixmara för att kanske få fler deltagare men det gick inte heller. Då beslöt vi att helt enkelt skippa maran eftersom det var alldeles för mycket jobb för så få deltagare. Istället satsade vi på ett till lopp Ängbokroken, 5km och la till två tävlingsklasser, dam och herr, och motion utan tid. Ett knattelopp hade vi också. Vi vågade oss även på att köra tidtagningen själv och investerade i ett tidtagningsprogram. Det här blev mer lyckat och deltagarantalet ökade. Vi lade på ytterligare tävlingsklasser för ungdomar och då fick vi ännu fler löpare. Det höll sig mellan 80 och drygt 100 löpare. 2002 hade vi hela 47 knattar som sprang och 2003 var det 32 knattar och av dessa var det hela 20 st som sprang för Ängebo IK. 2004 var åttonde året och då regnade det rejält. 80 löpare kom och då blev det även rekord tider kanske på

grund av vädret. Mikael Forsling Järvsö IF sprang de 13 km på fina 45.50 och vår egen duktiga Lotta Forsvik gjorde sitt bästa lopp på femman och satte banrekord med 20,04 2005 hade vi ett uppsving igen med 114 deltagare. Det roliga detta år var att det kom en kille som cyklade från Iggesund. Så sprang han de 13 kilometrarna och sen cyklade han tillbaka. Det var ingen mindre än OS medaljören och OS vinnaren Daniel Rickardsson. Han visste redan då hur man skulle träna för att nå framgång.

2006 hade vi vårt 10 års jubileum och det blev även det sista springet. Vi satsade lite extra på barnen och anlätade en grupp från Sundsvall som skulle ha lite kul och under hålla barnen i dalen. Tyvärr blev det en flopp när endast 10 ungar kom till detta. De sista tävlingarna blev dock lyckade även om det bara var 77 löpare i alla klasser. Mäktat imponerande var att alla erhöill priser. En stor hjälp genom åren hade vi av Anna Nordin som var en hejare på att tiggat priser, helt suverän faktiskt. En nervpers fick vi dock uppleva när dataprogrammet havererade innan start. Men vårt tidtagarteam med Petra Gahm i spetsen var snabbt med på noterna. Sonia Skog och Pia Persson stod och klockade löparna och fick dem i ordning och meddelade snabbt in till Petra som förde in på data manuellt och vi hade resultatlistorna klara nästan lika fort som annars. Strongt jobb. Lite roligt fakta. Dan Larsson Örbyhus sprang alla tio loppen på 13 km slingan. Han vann även många av dem. Banrekordet på 13 km banan togs 2005 av Mikael Lindberg Edsbyns IF. Damernas rekord togs av Madeleine Wedin Shemveta Flemingsbergs IF tiden 52,27 år 2002. Herrarnas 5 km sprang snabbast av Hans Ollonen Edsbyns IF år 2005 med tiden 15,59 och damernas snabbaste gjordes av Eva-Britt Karlsson Sundsvall på tiden 19,02

Ungdomarnas femma sprang snabbast av Linus Persson Nordanstig på tiden 17,37 år 2005. Flickornas bästa blev som tidigare nämnts Lotta Forsviks tid på 20,04. Maran sprangs snabbast av Jan Erik Strandberg Ljusne Ala OK tid 2 47 13, år 1997 och bland de få damerna som sprang var det Lotta Svärd från Jalles TC som sprang på tiden 3 21 32 år -98. Den äldste deltagaren var **Sven Olmås** från Hudiksvall han sprang runt på tiden 4 57 42 år -97 och då hade han en ålder av 74 år. Vi avslutade arrangemanget eftersom det krävdes så mycket arbete. Vi hade även Gröntjärnsleden att arrangera ungefär samma tid och så hade vi ju vårt ungdomsarbete. Vi räckte helt enkelt inte till.

Segrare i Stråsjösvängen 2003 Mikael Forsling och Madeleine Wedin Shemweta med vår egna kranskulla Elin Eriksson.

Meeri Bodeliid, Högbo fick kämpa hårt för att hålla ifrån hemmalöftet Lotta Forsvik, Ångebo IK.

Nu blir det ett hopp tillbaka till slutet **80-talet** igen. **Elljusektionen** fortsatte flitigt med skidaktiviteterna. Ett motionsspår röjdes ur fram till Björsarv och det har förbättrats under åren och är idag ett mycket välpreparerat och fin skidled. Ett vindskydd har också uppförts där vi haft lite grillning och fika vid arrangemang. **Henrik Wikström och Bengt Skarp** är de som flitigast kört skidspåren genom åren. Bengt har under de senaste åren stått för skötseln och gjort ett suveränt jobb och vi har haft grävare mm. för att få till ett fint och jämnt underlag. Vi har ordnat olika arrangemang genom

åren. Nämnas kan samarbetet med skolan där vi ordnade så de fick prova på skidskytte ett par år vid skidvilan.

I Slutet på 80 talet i samband med att Svågagården blev en central plats ville klubben på något vis lägga elljusspåret med start och mål i samband till denna plats. Det skulle även bli lättare för idrotten på skolan då på vintern att få åka ut på preparerade spår men även på sommaren för att lätt komma över till Svågavallen för aktiviteter. I samma veva skulle jaktklubben bygga en trapbana och vi blev tvungna att riva ner elljusspåret där skjutbanan var. Det var mycket bråk ett tag och en tung tid att hitta lösningar på detta men man red ut detta också och gick vidare. Inte förrän 1993 löste det sig med markfrågan från elljusspåret och ner till Svågagården så då blev det att sätta fart och fixa pengar till ett broprojekt över Svågan. Ett stort stöd och hjälp hade vi då av Sven-Olov Persson som ideellt tillsammans med entreprenören Bengt Mattsson byggde den nya hängbron. Även Sven Erik "Petten" Eriksson hjälpte till med svetsning av stålvggan. Bengt drog även elkabeln och det var riktigt kladdigt kommer jag ihåg för det var pappa Henrik och jag som klafsade fram i stövlar i geggan och såg till att kabeln kom riktigt ner i marken. Det blev kanon både för oss

och skolan. Vi arrangerade både skidskola och barnens vasalopp i många år och så har det varit till och ifrån genom åren allt efter hur många barn vi haft och intresse. Hela kostnaden för omläggningen av elljusspåret kom då på 218 168 kr så det var att söka pengar så mycket som möjligt och det lyckades. 623 tim ideellt arbete gick det också åt. Nu blev även klubben medlem i **Svenska skidförbundet**. 1995 hade vi några grabbar som ville prova på att tävla så de var med i ett krets mästerskap i Ilsbo och i en elljustävling i Frigggesund. Tyvärr så fick det ingen fortsättning och vi fortsatte med skidåkning men ville ungdomarna tävla fick de göra detta för Bjuråker som hade många ledare och var en etablerad skidklubb.

1999 kom nästa projekt för klubben. Då anlades grunden till att bygga en **klubbstuga**. Tidigare hade vi tänkt att göra om gamla träslöjdsbaracken vid gamla skolan. Men stora flyttkostnader gjorde att vi uteslöt detta och sålde byggnaden till Folkets hus föreningen. Klubben beslöt att bygga nere vid Svågagården i anslutning till elljusspåret, då kunde stugan även nyttjas till skidkvällarna. Vi fixade bygglov, ritningar och sökte ekonomiska stöd. Vi planerade även att inreda med ett gym i ena delen av stugan.

Första skidbron byggs med start 1993. Bengt Mattsson står för konstruktionen och får mycket hjälp av S-O Persson. Även Henrik Wikström hjälper till när han kan. Här ska staketet tillbaka på rätt plats. Den nya bron är nu klar.

Ängebo IK s fina klubbstuga

2000-talet

År **2000** hade vi stora översvämningar och det var väldigt nära att skidbron skulle följa med i vattenmängderna. Den stod dock pall för trycket men fick lite skador som vi fick bidrag till att reparera.

Nu timrades även stugan upp, det lades plattor på taket och en del inredning kom till. Det gick inte så fort eftersom arbetet gjordes ideellt. **2001** drog vi in vatten och avlopp och omklädningsutrymmet, dusch och toalett gjordes iordning. Jag själv och Bengt Skarp hade över 100 tim ideellt arbete vardera på att ställa iordning stugan med det vi klarade annars hade vi entreprenörer. Inventarier köptes in och köket gjordes klart. 2002 köpte vi in redskap till gymmet för 100 000 kr. Det har utvecklats genom åren och fungerat bra trots att det är en liten lokal. Uthyrningen sköttes från början genom administrationen på Svågagården men sedan flera år tillbaka sköts det nu genom ett bokningsprogram på webben.

2006 bytte vi ut hela bärlagret på skidbron eftersom det börjat ruttna på flera ställen. Vi fortsatte med skidåkning på motions nivå och arrangerade även barnens vasalopp tillsammans med skolan. Vi köpte in skidor och pjäxor i olika storlekar så alla skulle kunna vara med och åka. 2011 blev vi tillfrågade av **Svågadalensnämnden** om vi inte kunde tillåta att skoterklubben fick dra skoterleden över vår skid

bro. Vi lovade detta på försök för att se om det skulle fungera. Det blev mycket sönderkört för oss men vi skulle försöka ytterligare en vinter. Då gick

en vajer av på ledsidan eftersom den inte blev avskottad och det blev mycket snö. Bron lagades provisoriskt men vi var tvungna att stänga av den eftersom den blivit så vriden på underredet. Vi blev därför utan bro och fick köra kortvarv uppe vid vallen tills vi hittat en lösning.

2015 bytte vi ut alla armaturer på elljusspåret till **LED-lampor**. Dessa erhöi vi av Hudiksvalls kommun och arbetet bekostade vi själva. Allt trävirke revs också ner på bron. **2016** fick vi äntligen hjälp att ställa i ordning en ny bro. Skoterklubben hjälpte till med en del arbete men den största delen arbete och kostnaderna 150 000 stod vi själva för. Bengt Mattsson var åter entreprenör men vi gjorde massor med ideellt arbete själva. Nu bestod spannet av ihopsvetsade stålbalkar. Det fungerade första vintern men år 2017 blev åter en snörik vinter och när det blev tö på vårsidan och bron inte var tillräckligt avskottad blev det två stag som gav vika och hela bron lutade mot Svågan. Lyckligtvis klarade vi vårfloden med nöd och näppe. Det är också dagsläget. Nu väntar vi åter på hjälp att få till en hållbar bro och vi hoppas det skall ske i höst. Så visst ska det krångla också.

2017 gjorde vi även klart ett skidlekområde vid klubbstugan med nya belysningsstolpar. Vi köpte in tunnlar och käppar. Vi hade även en grävare som

gjorde iordning gupp och det var verkligen fart på skidorna hela vintern.

Avslutning på skidskola med Barnens vasalopp.

I samband med att vi erhöll belysningen till spåret av Hudiksvalls kommun blev vi även erbjuden en **timrad grill**. Den tackade vi förstås ja till och den sattes upp sommaren 2017 av Sölve Joelsson, Tommy Ädel, Tomas Johansson och jag själv. Där kan alla som har lust grilla sig en korv när det passar. Vi invigde grillen på hösten med en riktig hamburgerfest.

Invigning av grillen.

Nygrävda gupp vid skidleplatsen.

1997

Nu måste jag backa tiden igen och gå in på en riktig framgångssaga för klubben. 1997 blev ju klubben medlem i **Friidrottsförbundet**. Jag jobbade sedan starten på Svågagården med idrotten på skolan och som tidigare redovisats så var det många barn den här tiden. Vi började med att vara med på **Skolpropagandan**, en tävling mellan alla skolor i Hälsingland. Vi var på kvältävlingar i Hudiksvall och finaler i Ljusdal och det gick bra trots att vi inte hade de bästa förutsättningarna och barnen tyckte det var roligt. Det väckte också ett intresse särskilt hos tjejerna som ville börja träna friidrott. Jag nappade förstås direkt och ställde i ordning så mycket som det gick. Det blev längdhoppsgrop i skolans sandlåda. 800 m efter plattaste delen av landsvägen. På raksträckan vid pensionärlägenheterna fick vi precis till 60 m. På grusplanen blev det kastgrenar. Höjdhoppet brukade vi köra inne i hallen. På en av SP finalerna visade det sig att Ängebo hade en riktig kastartalang. **Mattias Jons** började sin karriär här och de som hängt med i friidrotten vet att han blev Sveriges bästa släggkastare under några år.

Det blev framgångar ganska omgående och vi lockade även barn och ungdomar från Bjuråker, Delsbo och Ljusdal. Redan tidigare hade vi haft lite löpning på programmet i och med mara och andra löp tävlingar. Några yngre hade redan deltagit i några väg och terräng lopp. Redan -97 hade vi våra två första ungdomar med på Lilla-OS nämligen Grels och Terje Eriksson som deltog i medeldistan- sen. -98 började flera att deltaga på några mindre tävlingar.

Friidrottskola vid Svågagården.

Guldjakten var något som passade oss nybörjare. Då tävlade man mot sig själv och försökte erövra medaljer av olika valörer. Guldjakten kom att betyda mycket för oss när vi fick åka runt på olika arenor runt om i Hälsingland och prova på olika underlag. En kväll samlades några av de aktiva i köket hemma hos mig och de fick bestämma hur den första tävlingsdräkten skulle se ut. Grön, vit

med lite lila inslag blev de valda färgerna. Sen blev det overaller och vi blev lite uppmärksammad när vi kom så många på tävlingarna och hade lika overaller. Det blev lite olika kläder genom åren men grönt och vitt har varit klubbens grund i alla tider.

1999 ordnade vi vår första guldjakt själva och hade 30 deltagare med. Vi hade fantastiska föräldrar som skjutsade och hjälpte till som funktionärer. Vi började även delta i Distriktsmästerskap och redan första året var det flera som tog medaljer. De började fundera runt omkring hur vi kunde ha så många barn i vår lilla klubb. De fick lite respekt för oss och mer skulle det bli. Några fick t ex redan då representera **Hälsingland i en triangelmatch** nere i Mora. **Redan år 2000 hade Ängebo med råge det största deltagarantalet av hälsingeklubbarna i Guldjakten.**

Gruppbild på de aktiva år 2000.

Nu började även tidningarna skriva om våra framgångar. **Anna Flodin** visade att hon med sin höjdhoppartalang var en av Sveriges bästa i sin åldersklass och slog flera rekord. Hon blev även den första att bli **stormästare i Guldjakten** med att klara guldgräns i alla 9 grenar och det var inte det lättaste. Vi fick ytterligare 3 som klarade detta genom åren, **André Forsvik samt Maja och Stina Johansson.**

Vi ordnade med en friidrottskola vid Svågagården med övernattnings i idrottshallen. Det var hela 36 deltagare så vi fick dela in i olika grupper. 2 ledare gick åt på varje och så hade vi med föräldrar förstås som assistans. Jag själv gick genom många tränarutbildningar genom åren men fick även med mig många föräldrar till ledarutbildningar.

Vi började vidga vyerna alltmer och deltog i tävlingar i granndistrikten. Vi hyrde en buss som vi fyllde och drog ner till Bollnäs på Guldjakt-finalerna. För alla fina prestationer som gjordes ville vi belöna barnen och ungdomarna så vi ordnade med avslutning på Svågagården med god mat och så delade vi ut pokaler till samtliga aktiva.

Detta blev en tradition som avslutade varje säsong under många år.

Varje säsong har avslutats med att göra någon trevlig aktivitet tillsammans. Alla aktiva belönades med pokaler.

Våra framgångar och det barn och ungdomsarbete som vi gjorde resulterade i olika belöningar. År 2000 delades ut bidrag till olika föreningar från **Lions i Hudiksvall**. Gissa om glädjen för oss ledare och ungdomar blev enorm när det tillkännagavs att högsta bidraget 30 000 kr gick till oss i Ängebo. För detta köpte vi in vår första höjdhoppmadrass.

Friddrotten blomstrade nu inte bara för oss utan i hela Sverige mycket tack vare de stora framgångar som landslaget hade.

Medlemsantalet i lilla Ängebo bara växte och växte. 1974 var medlemsantalet 80 st. 1984, 148 st. 1994, 288st. 2004, 337 st. Kulmen nåddes 2009 med hela 362 medlemmar. Efter friddrottstiden har det sjunkit en del och nu är vi nere på 267 st. men även det är förvånansvärt bra för en lite förening på landsbygden.

Det passade även bra för oss med en individuell sport där det fanns grenar som passade många och där alla kunde vara med. Det var inte alla som ville vara med på tävlingar men tyckte det var jättekul att träna. Det blev en fantastisk gemenskap. Ungdomarna fick även kompisar från andra klubbar som de alltid mötte med kärt återseende på många tävlingar.

Nu tyckte vi även att vi behövde få till bättre träningsmöjligheter. Det blev åter många timmar för att skriva bidragsansökningar så vi skulle kunna utföra detta. **År 2001** startades arbetet med att anlägga en 100 m bana plus utrymme för längdhopp, höjdhopp och kast. På hösten samma år var grunden klar och vi hade en invigning där **Olle Arvidsson** representant från **Hälsinglands friddrottsför-**

bund och Erik Wiger, Svenska friddrottsförbundet kom till oss och klippte bandet. Våren 2002 var det ett härligt gäng med aktiva och föräldrar som körde ut den röda stybben på banan, krattade och vältade. Det blev fantastiskt bra.

Här invigs vår första löparbana hösten 2001.

Nu hade även skolan mycket bra användning av anläggningen. Tänk vad många lektioner som vi sprang över till vallen genom åren. Uppvärmning dit och nedvarvning hem, vilken träning det blev och vad jag minns var det sällan någon knotade för de 800 metrarna. Vi körde nu alla skoltävlingar där och fortsatte att vara med i skolpropagandan.

Det blev även till att bygga ett riktigt förråd till alla redskap vi behövde till alla friddrottsgrenar. Det var inte lite och vi fick fylla på år efter år och öka på vikter alltefter våra atleter blev större och starkare.

Träningen på vintrarna bedrevs i Idrottshallen på Svågagården. Nu hade vi även börjat att delta i tävlingar inomhus framförallt i den fina arenan i Bollnäs. Höghammarhallen.

Anna Flodin en av våra flitiga friddrottare som fortfarande har många klubbrekord kvar och som legat bland de bästa i Sverige i hennes årsklass i höjdhopp. Här har hon tagit en seger i Höghammarhallen 2002.

På våren 2002 fick vi även äran att arrangera ett **Distriktsmästerskap** i terränglöpning. Mycket beroende på att vi hade så många löpare med på tävlingar runt omkring och en belöning för att det gick så bra för vår förening. Som vanligt hade jag pappa Henrik med och gjorde de olika sträckningarna som vi skulle ha. Vår start och målplats var Bratthé förstås där vi kunde erbjuda det allra bästa underlaget för löpning. Det var då vi gjorde stigen, gent från leden över till Bratthé och som idag är väl upptrampad av vandrare. Vi hade 11 st. med i tävlingen bland annat 4 st. i herrklassen.

Efter detta arrangemang kom vi att åka på vårt första träningsläger. **Portugal** var målet. Det var ett gäng av de äldre ungdomarna och deras föräldrar med Kerstin Forsvik i täten, som samlade in pengar genom en massa olika försäljningar. Själv sålde jag massor med kakor å godis vid bingoverksamheten. Vi tog hem pall vis och alla sålde som skulle delta i lägret. Vi lyckades även få några sponsorer. Genom detta fick vi in pengar till ungdomarnas resa och vi vuxna betalade själva. På 6 dagar avverkades 10 träningspass och det blev ett mycket lyckat läger trots det kraftiga regnväder som mötte oss första kvällen och vi sprang på stranden och blev dyngblöta. Hotellet låg endast ett stenkast från arenan så det var så bekvämt att bara gå ner med den utrustning vi behövde och köra.

Under ytterligare 3 år samlade vi in pengar till träningsläger dessa gånger **till Cypern**. 2005 som var sista utomlandslägret var vi hela 18 st. med. Vuxna och aktiva tillsammans så det var mycket försäljning och även andra aktiviteter en tid. Ex. anordnades en allsångskväll på Hemvärnsgården som Mats Skoog ansvarade för. Vi bakade och sålde fika mm. Reselotter och andra lotterier hade vi också till penning insamlingen.

Från läger i Cypern. Avkoppling med minigolf.

Framgångarna fortsatte också genom åren. Vi hade många som fick representera Hälsingland i cuper

mot andra distrikt och det blev många övernattningar. Vi hade deltagande i **Norrlandsmästerskap** där vi även lyckades få hem medaljer av alla valörer samt många fina resultat. Under många år har vi haft ungdomar med på **sverigebästa**listan. När första vågen var över alltså när de som dragit vidare och börjat i gymnasium och hamnat på andra orter eller slutat av andra skäl, hade vi en andra våg av friidrottare som var på väg. På våra egna guldjakter 2005 hade vi fortfarande över 30 deltagare.

År 2007 hade vi en riktig toppsäsong igen. Hela 42 deltagare på guldjakten var rekord. Sveriges största ungdomstävling på liten arena är avslutningen med Lilla OS i Järvsö. Där gjorde vi en uppmärksam insats och blev **Hälsinglands bästa förening** i klubbtävlingen. Bland 27 klubbar hade vi bara storklubbar som Gävle, Sundsvall, Falun och Skade före oss. Alltså totalfemman med vår lilla trupp betydde att våra aktiva gjort en alldeles enastående insats.

Athleter inför inmarschen på lilla OS 2009.

2008 belönade vi de aktiva med en resa till **Världsongdomsspelen** i Göteborg. Det var ett stort ögonblick att komma in på den enormt stora arenan på Ullevi. Det var även enormt stora startfält så det blev mycket väntan i köer på grenarna särskilt för tjejerna. Vi hade dock en enormt fin samvaro, ett härligt gäng som fick leva ut på Liseberg som avslutning på resan.

Vårstafetten 2008.

Ångebo IK
Laget bestod av: Elin Eriksson, Emil Bryngelsson,
Mamadi Soumaoro, Annhelen Larsson, Maja Johansson,
Tommy Ädel, Martin Ädel, Catarina Larsson.

DM mästarinnor i stafett 4x200 m. Maja Johansson, Stina Johansson, Elin Eriksson och Elisabeth Sundin.

2009 hade vi ett gemensamt träningsläger med Söderhamns IF nere i Söderhamn. En härlig klubb med fina ledare som vi lärt mycket av genom åren. 6 ungdomar deltog detta år **i DN galan youth**. Det fina Stockholm stadion imponerade. Ungdomarna gjorde fantastiskt fint ifrån sig i den stenhårda konkurrensen. **Ann Helen Larsson** fick hedrande komma upp på prispallen med en tredje plats i kula. Här fick vi också en mycket fin social samvaro både vuxna och barn och det var och är en viktig del av idrottandet.

Detta år övertog klubben skötseln och **nyttjanderätten till Bratthé**. Vi rustade uteserveringen med nya brädor och färg. Under åren kom vi att arrangera några spelkvällar per sommar under ledning av **Bengt Skarp**.

Spelkväll på Bratthé

2010 började arbetet med att anlägga en rundbana runt hela fotbollsplanen. Vi hade fortfarande så många barn och ungdomar i aktiviteterna att vi ville satsa på dessa och göra så de fullt ut skulle kunna träna på lika villkor som andra föreningar. Det blev dock extrakostnader efter att vi fått lägga om den tänkta sträckningen och det tog hårt på våra krafter

att få ihop pengar till detta. Vet inte hur mycket man satt med skrivningar och telefon. En slutsumma på nära 1,1 miljon. Vi i styrelsen kämpade dock på och på något vis löste det sig till slut och

den nya fina arenan kunde invigas den 28 augusti samma år.

2010 gjorde **Stina Johansson** ett kanonresultat i **DN gala youth**. I den stenhårda konkurrensen kom hon på en fin andra plats i höjdhoppet med ett personligt rekord på 1,44.

2011 började vi se en tendens att återväxten började på att avta, lite oroande men kanske ändå väntat i en liten glesbygds förening. **Ann Helen Larsson** som hade haft hand om de små fick till sist lägga ner den gruppen efter att det kommit för få barn. Även tävlingsmässigt minskade deltagarantalet. Vi hade dock fortfarande väldigt många fina resultat både i distriktet och på norrlandsmästerskapet som detta år avgjordes i Haparanda. Efter en äventyrlig resa där hälsingelaget blev försenade till start gjordes ändå många fina prestationer. Bland annat kom yngsta deltagaren **Stina Johansson** på en fin andra plats i höjd 1,43 för övrigt samma resultat som ettan. Det blev även en resa till Östersund detta år med Hälsingelaget.

2012 Startade med fina resultat i Höghammarhallen på DM. I februari blev **Stina Johansson Norrlandsmästarinna** i höjdhoppet f.15 på nytt personligt igen, 1,55. Detta avgjordes i Umeå men detta år hade vi bara 3 deltagare från vår klubb.

Vi startade upp utomhussäsongen med att göra ett **veckoslutsläger i Falun**. 12 ungdomar -99 och äldre deltog och vi var 3 ledare med. Det blev tuffa pass på Lugnets friidrottsbana men det blev även lite bowling och bad i polen.

Tyvär hade inte lägret den effekt vi hoppats på. Vi blev mindre och mindre på tävlingarna mycket beroende på småskador här och där. Det mest oroande var att det inte kom barn underifrån. Vi ställde in träningen för yngsta gruppen under sommaren i samråd med föräldrarna som ville ha ledigt.

Sista träningslägret gick till Falun 2012. Tyvär avtog återväxten efter dessa atleter.

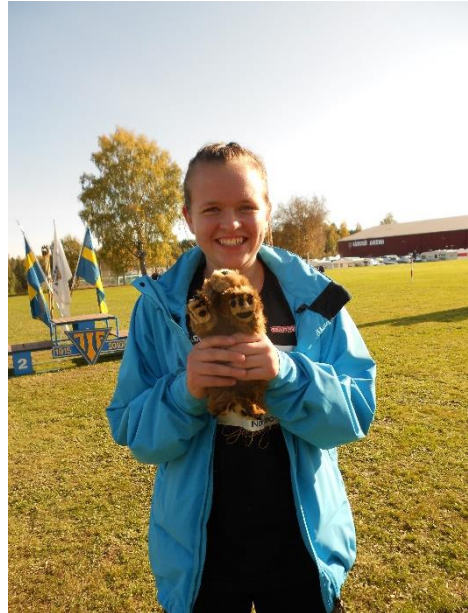
2013 Nu återstod bara ett fåtal av alla de barn vi haft i vår verksamhet. **Ebba Larsson** provade att få fart på småtingar men det var väldigt trögt att få barnen till aktiviteterna. Även de äldre troppade av och efter en bra vår så blev det markant mycket sämre på hösten. Nu hade den sista vågen flyttat till gymnasiet och andra intressen kommer. Det är svårt att kombinera både studier och riktig träning. De som deltog i tävlingar under 2013 gjorde dock bra resultat. Nu hade ju även barnantalet minskat på skolan och även intresset att skjutsa barn på träning verkade ha dalat.

Tre av våra sista friidrottare från glansperioden. Stina Johansson, Elisabeth Sundin och Sofie Axelson.

2014 kan vi säga att vår tävlingsverksamhet var över. Endast en start i inomhus i Bollnäs var facit detta år. Vi ledare gav dock inte upp. Trots få barn började vi att köra "kul på vallen". Där vi fick köra

en grupp med alla åldrar. Mycket lek och prova på. Vi körde även **Knattiaden** med olika grenar men utan mätning och tid. Vill man se mer utförligt vad som hände dessa år så finns verksamhetsberättelser och urklippböcker.

Ebba Larsson belönad på Lilla OS för god kamrat och sin härliga kämpaglöd.

2014-2018 Även om det blev en lucka i tillväxten har vi fortsatt både inomhus och utomhus med samma tema, träning och lek för barn och ungdomar. Även om det är få så vill vi att de som vill röra på sig skall få göra detta. Det är ju så viktigt i dessa stillasittande tider.

Martin Bergerståhl har startat en blandgrupp ungdomar och äldre som spelade innebandy tillsammans. De kör till och ifrån allt efter intresse.

Under 2014-15 kördes även en fotbollsskola för alla barn.

Det roliga är att just nu hösten 18, har vi fler barn än på länge med i träningen. Det är stort åldersspann men energi och vilja är det inget fel på.

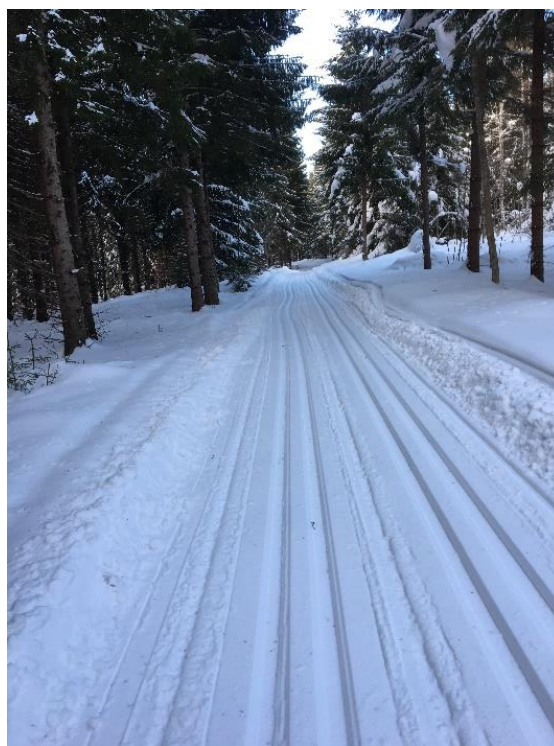
Hur har det varit möjligt för vår förening att kunna göra så mycket för dalen med all verksamhet och de byggnationer som vi utfört? Ja vi har ju inte gott om sponsorer här på glesbygden. Vi har haft några få som vi frågat vid några enstaka tillfällen så vi måste ta saken i egna händer. Jag har legat i med att söka bidrag på olika ställen och lyckats bra med detta. Vi måste dock få in pengar på något sätt själva också.

I maj 1997 startade vi vår **bingoaktivitet**. En lite trevande början var det och oro att det inte skulle gå. De första gångerna höll vi till på Svågavallen men flyttade snart in på Svågagården. Där har vi kört bingo året runt varje måndagskväll. Det visade sig att det skulle bli en verklig hit för oss i Ängebo.

Efter inkörningen gick det väldigt bra och gav oss så mycket i kassan att vi vågat ta dessa beslut om byggnationer av olika slag. Även tävlingsverksamheten som kunde gå på ca 100 000 per säsong när vi hade som mest barn och ungdomar bekostades av bingopengar. I hela 20 år höll vi på med denna aktivitet men till december 2017 beslöt vi att det var dags att lägga ner. Inte på grund av att det inte gav inkomster utan på grund av att det var väldigt svårt att få hjälp. Trots att bingon gav så mycket och att vi drog så mycket folk till dalen varje vecka så var det under de sista åren nästan omöjligt att få någon som kunde hjälpa till på sommaren. Jag själv Karin Wikström och Bengt Ove Juhlin var med från början och kämpade på alla år. De senaste åren fick vi även med oss Astrid Johansson. Sen var det att ringa in folk när det behövdes och det var mest våra övriga styrelseledamöter som ryckte in. Tillslut tog krafterna slut och att få ledigt på måndagskvällarna vägde över mot att fortsätta. Våra bingogäster försökte övertala oss eftersom Svågagården var en av de bästa bingoplatser de besökte och trivseln var mycket god. Men vi stod på oss och nu blir det att skriva bidragsansökningar försöka få in pengar på annat sätt när vi skall göra något i framtiden.

Sista bingon i Ängebo november 2017.

ÄIK s fina milspår.

Sista delen.

2017-2018. Det senaste projektet som klubben jobbat för har genomförts de sista 2 åren. **Med stöd från Hudiksvallskommun, Riksidrottsförbundet och Leader, Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling** har detta varit möjligt. Vi har förstås även lagt till en hel del medel själva och framför allt mycket ideellt arbete. Här på landsbygden är det ju framförallt vårt egna engagemang som gäller för att förverkliga många drömmar och önskemål. Nu finns möjlighet för träning för gammal som ung och även motorik för barn. Vi har i sommar haft ett lag från Delsbohärad på läger och de har även kunnat nyttja gymmet. Vi hoppas på många besökare framöver. Många framför allt ungdomar vill ha något att göra och det här är något som är i tiden med gym och träning. Vi har ju även fått till belysning utanför projektet som ger en fantastisk stämning under mörka höstkvällar. Det återstår lite finputsning innan det är helt färdigt. Vi kommer även att fylla på med träningsalternativ efter fantasi och önskemål. En liten paviljong så man kan ha en samlingsplats finns också med i planerna framöver.

Jag vill nu avsluta denna historik med att tacka alla eldsjälar som vi haft genom åren. Alla som bidragit till att vi kunnat överleva på glesbygden och fortsatt att kämpa även när det sett mörkt ut. Även om berättelsen blivit diger finns säkert mycket mer som kunnat berättas om. Det beror dock mycket på vad som finns nedskrivet i verksamhetsberättelser och vad man kunnat delge muntligt. Ibland har man inte varit så noga med att skriva ner i årsberättelserna och då finns heller inget att återge.

Min dröm är att någon gång kunna göra en bok om Ängebo IKs historia. Då krävs dock mycket mera tid för att kunna lägga upp det på ett mer ordnat sätt. Något att göra när man blir pensionär kanske.

Ängebo oktober 2018

Maj-Lis Wikström

Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling: Europa investerar i landsbygdsområden

Händelser genomåren.

1945 Medlemskap i Svenska gymnastik och idrottsföreningars riksförbund tillika fotbollsförbundet.

1956 ca. Medlem i Ishockeyförbundet.

1961 Rodney Larsson deltar i fotbollsförbundets träningsläger.

1962 och 63. Magnus Svensson, Fotbollsförbundets träningsläger.

1969 Utträde ur Ishockeyförbundet.

1972 Björn Åström, Mats Johansson och Leif Östberg i Hälsingelaget Mats och Leif är även med på ett Hälsingeläger i Halmstad.

1992 Maj-Lis Wikström, Lions ungdomsledarstipendium.

1993 Medlem i Svenska Skidförbundet och Gymnastikförbundet.

1997 Medlem i friidrottsförbundet.

2000 Ängebo IK, Lions stipendium uppstickande ungdomsförening och Hembygdsföreningens stipendium till framåt ungdomsarbete.

Maj-Lis Wikström, Centerns Ledar-stipendium, Hälsinglands friidrottsförbunds stipendium till årets ungdomsledare. Årets Svågadaling.

2001 Maj-Lis Wikström Sparbankens ungdomsledar-stipendium.

2002 Maj-Lis Wikström Svenska Friidrottsförbundets stipendium till årets kvinnliga ungdomsledare

2004 Maj-Lis Wikström Sundblads ungdomsfonds ledarstipendium.

2008 Utträde Sv. Gymnastikförbundet.

2009 Maj-Lis Wikström Årets Dellenbygdsbo. Eldsjäl och ett stort engagemang för ungdomarna i glesbygden.

2010 Ann Helen Larsson, Olle Arvidssons fond ungdomsledare.

2011 Utträde ur Sv. Fotbollsförbundet.

2012 Flyttade alla originalhandlingar till Arkiv X i Gävle.

2013 Karin Wikström och Astrid Johansson, Årets Svågadalingar. Eldsjäl.

Friddrott Norrlandsmästare genom åren.

Daniel Saxlind

Ann Helen Larsson

Maja Johansson

Stina Johansson

Distriktsmästare genom åren.

Grels Eriksson, Lotta Forsvik

Maj-Lis Wikström, Simeon Albertsson

Anna Flodin, Karin Engholm

Ann Helen Larsson, André Bodin

Martin Ädel, Daniel Saxlind

Emil Bryngelsson, Elin Eriksson

Maja Johansson, Pär Björck

Stina Johansson, Emma Persson

Elisabeth Sundin, Catarina Larsson

Sofie Nilsson

Skidor

Master World cup Falun 2010.

Maj-Lis Wikström 5a. 10 km och 6a. 15 km. D 50.
Monica Stoltz 14 på 10 km och 15 på 15 km. D 40

Master SM.

2014. Maj-Lis Wikström Guld på 20 km.

2018. Maj-Lis Wikström Guld 5 km.

Bengt Skarp Guld 5 km.

Svågadalen från Hornberget. Här har vi en fantastisk natur och miljö att vistas i.

Ängebo IK är en av flera aktiva föreningar i dalen och vi arbetar för att dalen skall kunna överleva och hänga med i utvecklingen. ÄIK står för friskvården i dalen där vi alltid försöker ordna så alla, liten som stor skall kunna röra sig på ett förojnsamt sätt. Vi har även fördelen att ha en egen nämnd som kan arbeta nära befolkningen och se till dess intresse. För att vi skall få det vi vill ha måste vi själva spotta i nävarna och se till att vi får det. Det är ingen annan som gör arbetet åt oss. De ideella krafterna i glesbygden och för dess överlevnad är fortfarande väldigt viktig. Så låt oss gå samman och ta tillvara på allt det fina vi har i vår vackra bygd och visa upp för alla som kommer och besöker oss.

Ängebo IK en 75 årig glesbygds förening.

